

הקמיצה

נתבאר שהיו נוטלים חלק מהמנחה והיו מקטירים אותו על המזבח.

והנה אם היה כתוב רק "וְקִמְצוּ מִשֶּׁם מִלֵּא קִמְצוּ", היינו אומרים, שיש ליטול מהמנחה ביד רחבה, שתהא כל ידו מלאה ממנה, עד שיהא מבצבץ ויוצא מכל צד.

ואם היה כתוב רק "וַיִּקְרְבוּ מִמֶּנּוּ בְּקִמְצוֹ", היינו אומרים, שיש ליטול מהמנחה מעט ככל האפשר, כלומר שיקח ממנה בראשי אצבעותיו.

אבל עכשיו, שנאמרו שני הכתובים, למדנו שאינו נוטל ביד רחבה עד שיהא מבצבץ ויוצא, ולא בראשי האצבעות בלבד, אלא **כדרך קמיצת בני אדם**, ומבואר בברייתא, שחופה **שלוש אצבעותיו** [קמיצה אמה ואצבע], **על פיסת ידו, וקומץ**. כלומר כופף את שלוש האצבעות הללו לפס ידו, וכל מה שנכנס מהמנחה בין האצבעות הללו לפס היד, הוא בכלל הקומץ, אבל היוצא חוצה להן, פסול.

ובמנחת סולת שאינה אפוייה כלל, כשיעשה באופן הזה, מאחר שהסולת הם פרוורים דקים, **כל היוצא חוץ לשלוש האצבעות הללו**, מאחר שאינו אוחז בו, **יפול מעצמו**.

אבל מנחת מחבת ומרחשת, שהן מטוגנות או נאפות תחילה, ואחר כך חוזר ועושה מהם פתיתים, מאחר שאי אפשר לפוררם כל כך שיהיו דקות כקמח, **יוצא מהם מהצדדים, ואינו נופל, וצריך להשוותו על ידי הזרת והאגודל. ועבודה זו היא אחת מהעבודות הקשות שבמקדש**, כי קושי גדול הוא להשוות שלא יהיה חסר ולא יתר^א. [ועבודות קשות נוספות הן, המליקה של העופות, המבוארת במסכת זבחים, והחפינה של קטורת יום הכיפורים, המבוארת במסכת זו].

בין הבינים של מלא קומצו

מה שהכהן קומת מהמנחה קרב על המזבח ואסור באכילה ומה שנשאר מהמנחה נאכל לכהנים ואסור לקריבו למזבח.

ואמר רבי יוחנן, שרבי יהושע בן עוזא הסתפק, מה דין המנחה הנכנסת לכהן הקומץ

^א כן פירש רש"י שאע"פ שחוזרים ופותתים את המנחות הללו קמיצתם קשה היא. אולם התוס' כתבו, שלמאן דאמר שמחזירין לסולתן, אינה עבודה קשה יותר ממנחת סולת, אלא סבר לה כמאן דאמר שהיה מחלקה לשנים ושנים לארבעה.